

Barcelona, 24 d'octubre de 1930

L'Esquella de la Torratxa

ANY LIV - 2678 - 15 cts. - Atrassats, 30

El bon caçador

—Estic a l'aguait d'un conill més gros que aquest, encara...

Casa BASTIDA

Passeig de Gràcia, núm. 18; Telèfon núm. 15247 :: :: BARCELONA

Gran Basar de Sastreria, Camiseria, Capelleria i Gèneres de Punt, Sistema Nord-Americà

Liquidació de totes les existències de la temporada passada a qualsevol preu, i Renovació completa amb grans novetats, en totes les Seccions. Les liquidacions contínues han consolidat la nostra fama de baratura, i han augmentat la nostra parròquia contínuament.

Apassionats per l'ideal de facilitar el vestir amb la millor elegància i la més gran baratura, avui podem oferir un formidable assortit de vestits per a Carrer, Sport, Dol i Etiqueta amb gustos «Gran Chic» i Tall Anglès, als preus següents:

10.000 Abrics forma «Moderníssim», amb teles de gran novetat, des de 25 pessetes. Vestits confeccionats, 20, 30 i 40 ptes. Vestits a la mida, a 50, 60, 75 i 100 ptes. Pantalons confeccionats, a 5, 10 i 15 ptes. Pantalons a mida, a 20 i 30 ptes.

La amplitud de les nostres existències arriba fins a les classes més selectes, com les millors cases, però sempre amb gran diferència de preus.

En casos d'urgència, tenim una secció de Confecció Ultra Ràpida que enllesteix els encàrrecs a les quatre hores de rebuda la comanda.

Única Casa on el comprador trobarà, a les escaparates, un bon nombre de Models posats en Maniquins, com a les millors cases de París i Londres.

SECCIÓ DE CAMISERIA

Camises blanques, des de 3,95 pessetes; Camises de Percal, des de 4,95 ptes.; Camises Popelín, des de 6,95 ptes.; Calçotets, des de 1,95 ptes.; Païames, tots colors, des de 9,95 ptes.

A continuació detallem alguns articles d'altres Seccions de la Casa:

Impermeables, des de 20 pessetes; Americanes punt, des de 20 ptes.; Americanes Sport, des de 25 ptes.; Trinxeres, des de 15 ptes.; Guardapols, des de 5,95 ptes.; Gorres, des de 0,95 ptes.; Capells, des de

7,95 ptes.; Tirants, des de 0,95 ptes.; Mitjons, des de 0,50 ptes.; Mocadors de Butxaca, des de 0,50 ptes.; Corbates, des de 0,95 ptes.; Lligacames, des de 0,50 ptes.

Obsequiem amb segells d'Estalvi de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i Estalvi, amb els quals s'obren gratuïtament llibretes d'Estalvi, i es poden utilitzar per a les altres operacions de la susdita Institució, i altres sorprenents regals.

NOTA: Els de fora de Barcelona podran servir-se de la nostra casa trametent-nos 50 cèntims en segells i rebran els nostres catàlegs, figurins i un sistema especial per a prendre's la mida

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:
Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

CRÒNICA

Morts il·lustres

AN mort a la vegada dues figures importants del panorama espectacular del país: el general Weyler, dos cops gran d'Espanya, i l'actor Ferran Díaz de Mendoza, també dos cops gran d'Espanya. Podem subratllar que amb la mort del militar mallorquí i de l'actor murcià han desaparegut quatre grans d'Espanya, d'una sola vegada.

El general Weyler ha estat tres cops ministre i tres cops capità general de Catalunya. I havent estat un home liberal, els conservadors l'enviaren a Cuba a què seguís i estengués una política de repressió contra els independentistes.

Es curiós i ben significatiu que un home liberal, com en el fons ho era el general Weyler, no s'adonés que pel cas vénen a ésser exactament respectables els drets individuals dels homes com els drets col·lectius dels pobles. Parlo des d'un punt de vista burgès, naturalment. Per a un marxista, tan reaccionari era el general Weyler com el general Arlegui, per exemple. En canvi, en el terreny de la crítica política, el general Weyler era un militar liberal i fins hi tot liberalíssim. ¿Què era, doncs, el que entorpia la mirada d'aquell home, que reaccionava, per exemple, contra qualsevol intent de política cesarista i personal, en no veure en l'aixecament de Maceo i Màxim Gómez un moviment de liberació política? ¿Per què considerava un crim, per exemple, la insurrecció per una autonomia i, en canvi, s'indignava quan un general donava una *cuartelada* o organitzava un *pronunciamiento*? ¿Per què era un reaccionari per aquells moviments i, en canvi, un home liberal pels altres?

Es curiós que aquest home, considerat com un sanguinari, fos la reserva de tots els governs per a evitar qualsevol moviment de sublevació. Quan el casament de la princesa d'Astúries amb l'infant don Carles, fou nomenat capità general de Castella per a evitar certs estats d'opinió contraris a aquesta unió; quan el període terrorista de les bombes que es marcaren cruament per la del Liceu, el general Weyler ens fou enviat a Barcelona per a donar autoritat amb la seva presència i tranquil·litzar el país; quan La Cierva va fer de les seves l'any 1909, va ésser tornat a enviar a Barcelona, on hi va romandre quatre anys i mig, per a tornar la calma a la Ciutat; quan els darrers moviments militars-socials començaven a dibuixar de manera definitiva la intervenció militar en la direcció política d'Espanya, el general Weyler tornà a Barcelona per

a substituir al general Milans del Bosch, destituït violentament, l'any 1920.

I a tot arreu troba barrejada la simpatia amb la por; el respecte pels anys i el prestigi i el temor per llur concepte sever de la disciplina i el deure.

El general Weyler mor als 92 anys. Darrerament, a casa seva, hi havia una reunió quasi quotidiana d'enemics del Dictador. Li van posar una multa de 100.000 pessetes per considerar-lo promotor o còmplice de la *santjoanada*. Però seguí mal parlant del govern perquè considerava no que fa un mal al país, sinó que havia alterat la disciplina militar, i això, per a ell, militar de raça, era un crim sense perdó. De totes maneres no es sublevà perquè no creia que una altra sublevació pogués dur la normalitat en el règim present. Ell, abans de sublevar-se, per esperit militar, es sotmetia.

* * *

Alhora, ha mort el senyor Ferran Díaz de Mendoza, actor, marit de la il·lustre actriu Maria Guerrero. Mor vell arrossegant una misèria daurada, carregat de deutes i de dolor. Es un home que cal compadir pel que ha patit, especialment des que va morir la seva muller, dona d'una exemplar energia i autoritat. El senyor Díaz de Mendoza, amb títol i noblesa, es trobà un dia sense gaires possibilitats econòmiques. Treballà al teatre, la qual cosa, en aquells temps en què l'aristocràcia encara no havia tingut la sotragada fantàstica que ha promogut la revolució russa, fou un escàndol social que semblà que anava a fer trontollar això que es diu ell mateix el Cos de la Grandesa d'Espanya. I, a més, es casà amb una actriu, la qual cosa tornà a excitar els ànims dels qui encara no oblidàvem que feia menys d'un segle que els artistes eren considerats indignes i no podien ésser enterrats en cementiri. No era gaire bon còmic, però estudiava molt, posava les obres amb una sumptuositat fantàstica, i la seva muller omplia l'escena amb la glòria personal del seu treball.

Les glòries i els anys li feren perdonar aquella vida d'artista, i els aristòcrates començaren a trobar gust en presenciar les estrenes del Teatre de la Princesa, on s'hi reunia el bo i millor de Madrid. Això donava, més que to, ambient de companyia d'aficionats i de reunió de Cercle aristocràtic.

No cal oblidar que suara ha fet deu anys un incident lamentable ocorregut a Sevilla li feia perdre els aplaudiments de Catalunya, on sempre els havien estimat i admirat. Segons ell, sembla que no en tingué la culpa del que va ocórrer a Sevilla; segons els altres, en tingué la culpa el famós telegrama que deia: "*Felicito a ti, a María y a toda la compañía*"; però el cert és que des de llavors a Catalunya deixaren d'apreciar-los en el que valien, amb tot i que seguiren posant obres de Guimerà i Pous i Pagès, que en la seva carrera duïen l'història d'haver donat a conèixer, a Madrid, autors com Adrià Gual, Ambrosi Car

La setmana que ve, "L'ESQUELLA" sortirà dijous, dia 30. Número extraordinari dedicat a la Diada dels Morts.

rion, i que els artistes Salvador Alarma, Maurici Vilumara, Moragas, etc., tenien sempre feina encomanada d'ells.

Ni quan vingueren a Novetats, on debutaren voltats de policia i guàrdia civil, ni quan tornaren a Eldorado, la gent no els anà a veure. Deixaren buida la sala. Potser era injust el que feien, potser era veritat que don Ferran Díaz de Mendoza no tenia cap culpa en els incidents de Sevilla; però el cert és que el pes de la història o la llegenda era més fort que tot això, i que el nom de Guimerà pesava massa.

* * *

Moren dues glòries d'aquest món enlluernador i daurat que és la part espectacular de la vida.

Un dels grans d'Espanya ha volgut ésser enterrat en un cotxe de tercera classe i passar desapercebut. L'altre passa amb un enterro sumptuós i teatral.

Els contrastos tenen aquestes ironies.

FRANCESC MADRID

EL DARRER EXIT DE MÀNTUA

No heu vist encara "La veïna del terrat"? No perdeu temps. Literàriament, sobretot, és exquisida. Hi ha coses tan ben dites com aquesta:

—Sóc capaç d'estimar-la com un boig, si no l'estimés amb follia.

Això és com si diguéssim, per exemple: "Em tornaria simple, si no fos un beneit".

En fi, tal és el seu èxit, que en els medis intel·lectuals es pensa influir d'una manera decisiva a Madrid per fer-lo entrar a l'Acadèmia de la Llengua.

Ah!, també es diu que si Pompeu Fabra li ha demanat la col·laboració per al diccionari de la Llengua catalana.

MANERES DE VIURE

—De què viu, ara, Josep Pla? Guanya diners?

—Que no veieu l'èxit dels seus llibres?... Es pot dir, doncs, que viu de vendre "Cambó".

—Ho crec. Però s'ha venut ja tantes coses, aquest xicot, per viure, que aviat es quedarà sense recursos.

IDEALS I IDEALS

El senyor Trias de Bes ha dat una conferència a Granollers — punt escollit per implantar-hi el seu cacicat —, titulada: "Els ideals internacionals de llibertat i justícia".

Cal suposar que aquests ideals no seran pas els de la "Lliga Regionalista".

Però el cas és despistar els electors...

"NUEVO" I "NOVISIMO"

Al mai prou plorat general Primo, li plaïa molt d'anomenar "nuevo régimen" la monumental menjadora que s'havia armat.

Fet i fet, el règim no havia canviat, no ha canviat encara...

Però, posats a batejar, creiem que si a aquell li deien "nuevo", a l'actual el podem anomenar molt pròpiament "novísimo".

PRIMAVERA EN TARDOR

Aquest, si no recordem malament, és el títol d'una obreta del senyor Martínez Sierra, que ens servirà com fet exprés per a comentar l'actualitat.

I l'actualitat—que s'evapora com un perfum dels baratets—ha estat el desori d'aquests passats dies. O sigui: Veus alarmants, angunioses, contradictòries.

Una paraula empeltada de papu i que hom temia que esclatés com una bomba de dinamita: la Revolució.

Una por molt gran, tan gran, que no s'acabava mai.

Empresonaments de matinada i sense que hom pugui saber qui els ha ordenat.

Recollida d'armes als particulars i a les armeries.

La guàrdia civil dotada de metralladores.

Els estudiants cremant retrats i cantant la Marsellesa.

Prohibició dels mitings d'esquerra.

Protecció als mitings de la U. M. N.

"Legionarios".

Albiñana.

Recollida de la Premsa esquerrana.

Processament d'oradors i periodistes.

El comandant Franco declarant-se republicà.

El comandant Franco empresonat.

Vagues més o menys revolucionàries.

Veus de:

—Ara sí que hi som! Ara sí que ha arribat! Ara ja la tenim!

La pesseta cada vegada més baixa.

Les subsistències cada vegada més altes.

Automòbils blindats pels carrers.

Por, desconfiança, rezel.

Altres veus:

—Hi posaran un pedaç, i no passarà res.

Semblava que, d'un moment a l'altre, tot s'havia de cremar, tot s'havia de destruir.

Més veus:

—Aquesta és l'ocasió! Si no l'aprofitem, estem perduts.

I després? Després, no res. Tenia raó el senyor Berenguer: al país hi ha normalitat i tranquil·litat. Ço que no hi ha són bons aliments; però a això, a que no n'hi hagin, ja hi estem acostumats. Tothom deia que passarien coses grans, si no hi posaven un pedaç. I s'han estalviat el pedaç, i no ha passat res.

Ha estat, en resum, com una erupció de les que desapareixen ràpidament amb una purga o un depuratiu. Ha estat una primavera en tardor.

VIRAI

"L'ESQUELLA DE LA TORRATXA"
de la setmana que ve, va tota dedicada
als morts i sortirà dijous dia 30. Es
vendrà a 30 cts.

DEPORTS

Futbol

El campionat de futbol va descabdel·lant-se seguint les característiques del començament. Va començar guanyant el Barcelona, perdent l'Espanyol; l'Europa guanyant i perdent; guanyant qui havia de perdre o al revés; seguint així aquella seva peculiar tàctica maquiavèlica d'afavorir un tercer en perjudici propi, exclusiva d'aquest equip. El Sabadell fent el paper del Gràcia en temps d'En Sastre, això és, fent de papu; el Badalona començant amb un gran alè i perdent-lo a mitja carrera. I del Júpter, pobre, aquest en el futbol ve a ésser una mena de ventafocs condemnada a anar sempre amb un peu calçat i l'altre no.

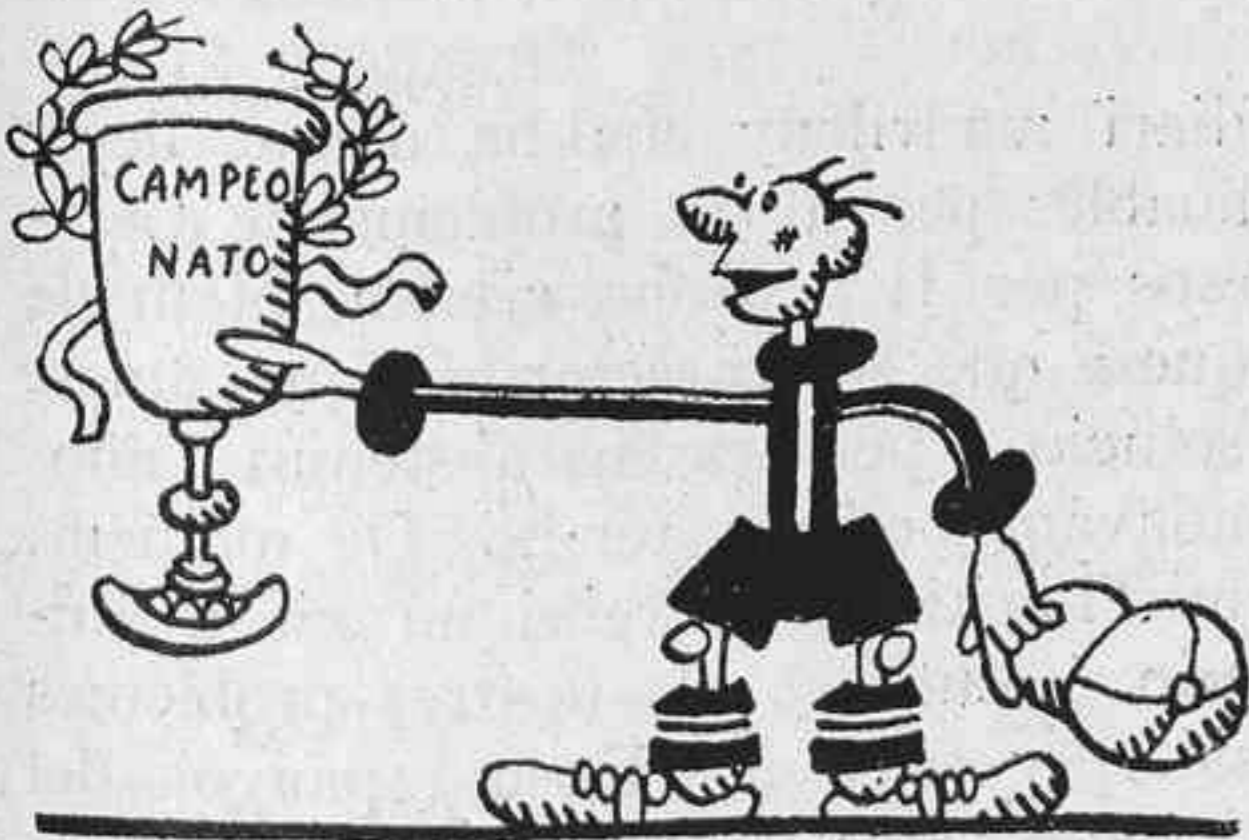
Heu-vos ací les característiques d'aquest campionat, les quals, certament ens atrevim a dir que no variaran poc ni molt. A hores d'ara, que ja ens trobem a la meitat, es podria augurar qui serà el vencedor; i qui el que ocuparà el darrer lloc.

El Barcelona va guanyar a l'Espanyol per tres a dos. Es un resultat justet que indica el següent: Que l'Espanyol va fer una revifalla apretant de ferm. Al capdavant, es tracta de l'"eterno rival". I també que el Barcelona no va apretar tot el que és capaç d'apretar, de trobar-se en altres circumstàncies respecte de la puntuació. Són faves comptades. Una victòria, per bé que justa, són dos punts més. Un resultat brillant és el de menys. La qüestió essencial és anar endavant i assegurar el lloc. Per altra part, a l'Espanyol una victòria o un empat li representava un avantatge minso, donat el lloc que ocupa a la puntuació del campionat.

L'Europa va guanyar al Júpter per tres a un. Una victòria que no té història.

I el Sabadell va guanyar al Badalona per dos a un.

Val la pena de comentar aquesta vic-

tòria de l'equip egarenc, el qual, durant aquesta tongada de campionat s'ha mostrat rejuvenit física i moralment i amb una empena que havia perdut feia anys.

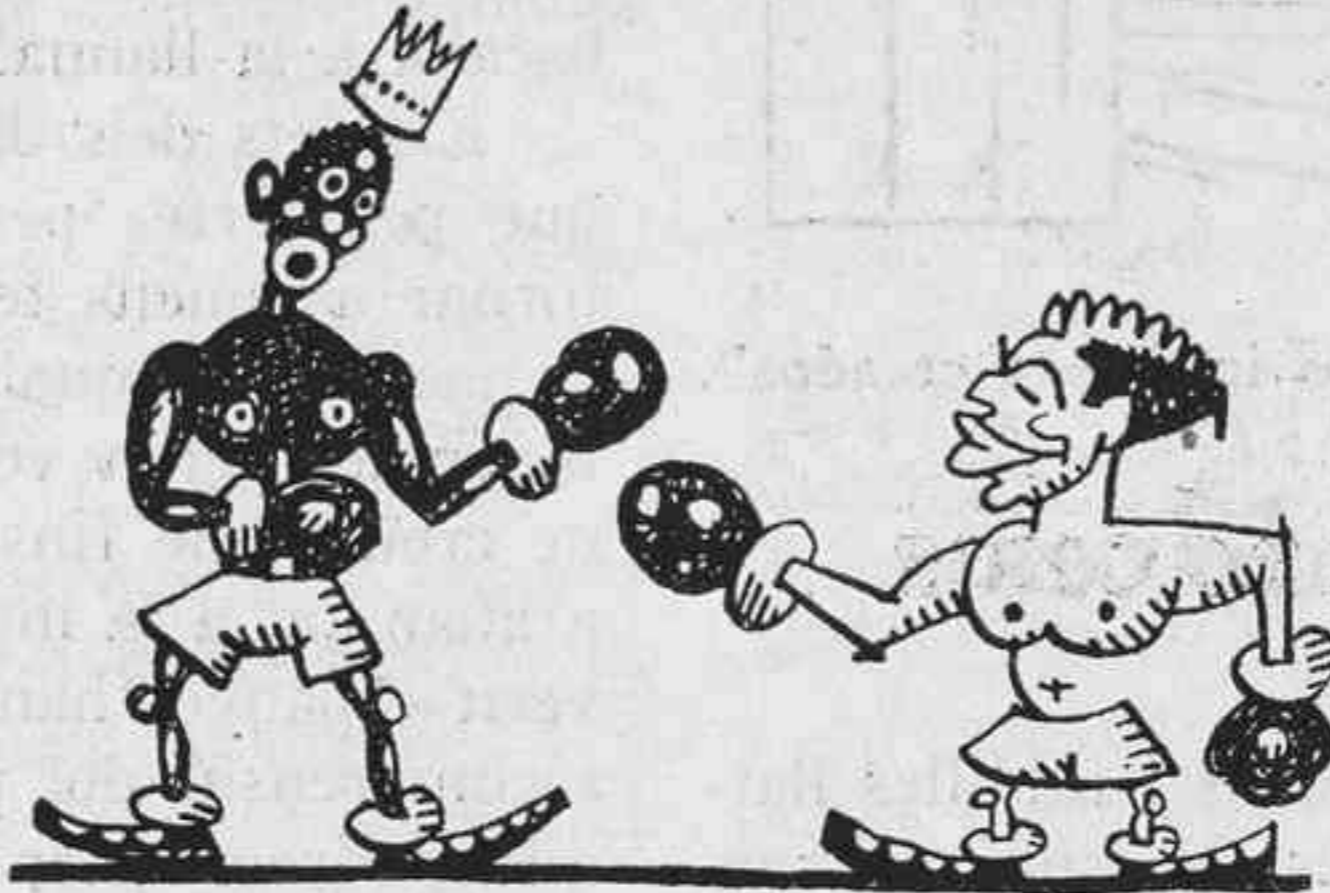
El Sabadell és, avui, l'equip del perill al campionat. Ve a ésser com el Sans i el Gràcia antany.

Durant l'actual campionat apreta com

un dolor i és molt capaç, amb l'embranchada que porta, de donar molts espants.

Boxa

¿Parlem de l'Uzcudun? Parlem-ne. A París va fer un combat amb En Grisel·le, va guanyar per K. O. tècnic. ¿Eh que és bonic? Abans del combat aquest Grisel·le, que és un "poulain"—es pronuncia tal com s'escriu—del famós Descamps, antic manager d'En Carpentier i després del mateix Paulino, amb el qual va renyir per una qüestió de pessetes, que consistia, fet i fet, en què En

Descamps, a més de managear-lo, l'espremia com una llimona—, era un "espoir" considerable "capable" de posar en perill i d'acabar amb les possibilitats boxerils del basc. Hom repassava el rècord, migradet, i pensava: Potser sí... Com que la boxa és una caixa de sorpreses...

Després del combat els ha mancat el temps, als tècnics d'aquest esport, per a remarcar la inferioritat de classe d'En Grisel·le respecte d'En Paulino, i donar per descomptada la victòria del darrer.

Una mica de discreció en aquestes coses no hi aniria gens malament, a pesar de la "réclame". Tanmateix tots en sabem una mica, d'aquestes coses. Tractar-nos com a pagesos és un abús.

Ara, que la victòria d'En Paulino assegura l'èxit econòmic del combat amb En Carnera, que ha de celebrar-se ací. I al capdavant és el que es tractava de demostrar. Res més. Molt més interessant, des del punt de vista esportiu, és el combat que celebraran En Gironés i Alf. Brown a la Monumental, i el resultat del qual és una cosa ben incerta.

Encara que hom doni per descomptada la victòria del negre, en pensar en les possibilitats d'En Gironés no s'atreveix a assegurar-la. L'un és bo, però l'altre també. Hi ha equilibri de pes i de classe.

Una victòria del negre, donat el seu prestigi, seria considerada com a normal. Un match nul representaria, gairebé, una victòria d'En Gironés. I una victòria d'aquest darrer un esclat, que el posaria damunt de tot i, de fet, a la categoria de campió del món.

Tant debò que guanyés. Però el negre en sap molt, i no és gens descarrilat pen-

sar, per altra part, que ha vingut ací disposat a deixar-se estomacar a canvi d'unes pessetes. Car una derrota li representaria una minva considerable de prestigi i consegüentment d'ingressos.

Cal dir que es tracta d'un combat dels més importants que hom ha posat en planta a Barcelona i que hi ha una expectació molt justificada per a presenciar-lo.

Un acte elogiable

Per acabar parlarem de l'acte més esportiu de tots, que va celebrar-se ahir. Va tenir lloc a porta tancada. Al vestuari del Badalona. Entre un periodista, En Cadena, que va anar al camp a fer la ressenya del partit Badalona-Sabadell, i uns quants exacerbats que van agredir-lo, estripant-li el carnet i insultant-lo. No hem arribat a esbrinar si van haver-hi cops.

Es un acte esportiu que enalteix els que van dur-lo a cap. Ens manca temps per a felicitar-los cordialment, i els aconsellem que en practiquin força sovint d'actes com aquest, perquè així conquistaran un prestigi sòlid de deportistes.

Nota de turisme

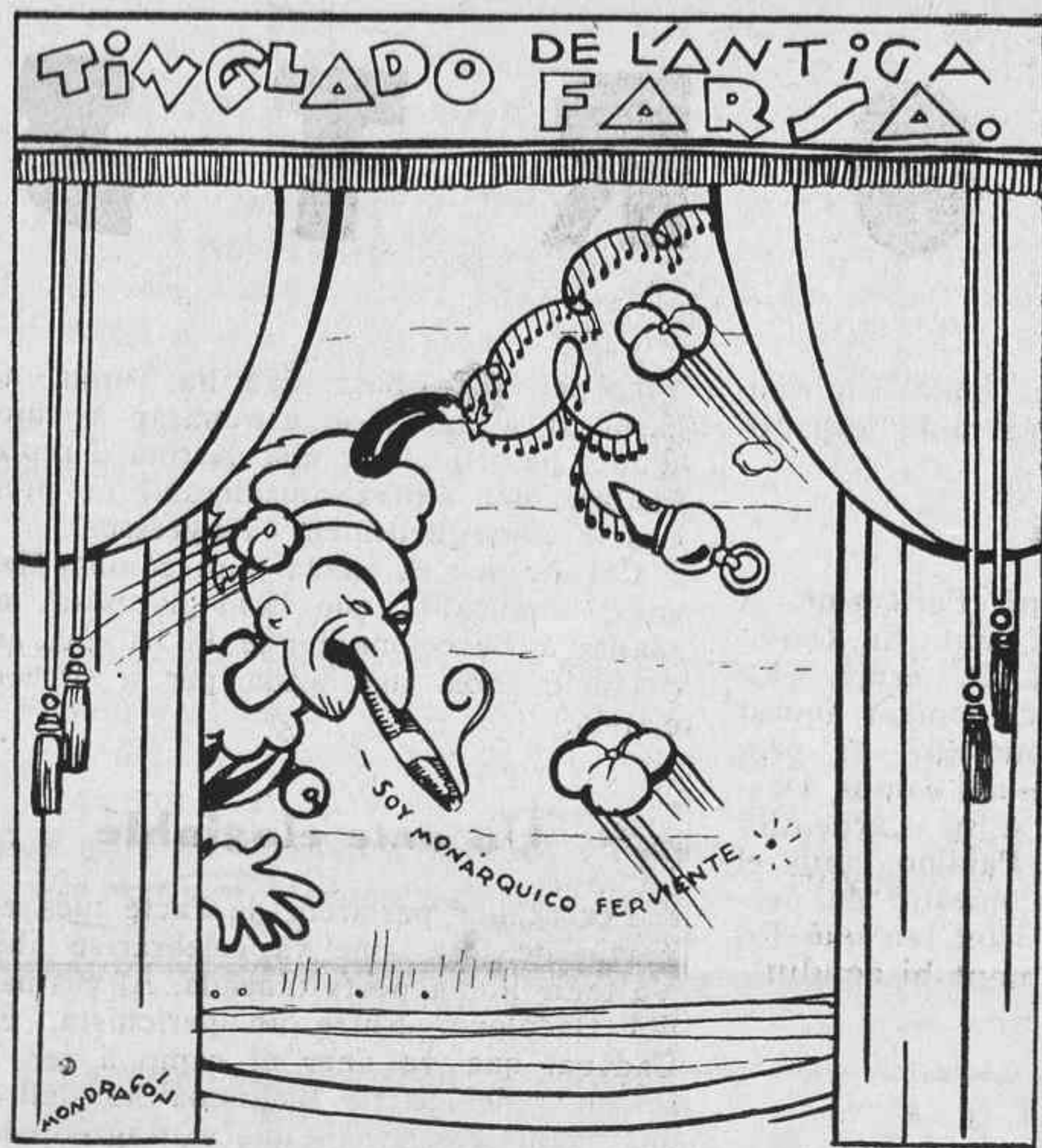
Dies enrera va aparèixer a la pàgina de turisme de "La Publicitat" una iniciativa encarrilada a crear un organisme comú, una mena d'oficina de turisme catalana-balear, que ha merescut l'aprovació de molts elements interessats en aquesta indústria.

Seria molt agradable que la cosa anés endavant, i que ací es pogués arribar a crear un organisme adequat i potent, capaç d'organitzar el turisme tal com se fa a l'estranger. Tant Catalunya com Mallorca posseeixen bel·leses naturals gairebé desconegudes, l'explotació de les quals constituiria, evidentment, una font inesgotable de riquesa.

Ultra aquest aspecte hi ha l'altre, d'ordre més elevat. El de fomentar, tant entre nosaltres com entre els estrangers, el coneixement d'aquelles coses nostres, que valen la pena d'ésser conegudes de tothom.

GOL-KIK

BENAVENTE, POLITIC

No és estrany que defensi "Los intereses creados".

Capricis i paradoxes

LA DANSA NOVELLA

Ha estat ja remarcat que la moda de les faldilles llargues és la mort de les danses exòtiques. El ximí, el xarleston epilèptic, el mateix tango febrós, acaben el seu regnat efímer. Els negres que triomfaven amb la seva música en els recons galants d'Europa, han de plegar llurs instruments engrescadors i estrafojaris. Ah, pobres negres! Esdevindran més melangiosos que mai. Després de conèixer les dolçors de les nits tèbies en els restaurants i els musich-halls de moda, després de conèixer potser l'afalac suau d'una blanca mà femenina, es veuran bruts i espellifats; el fred i la misèria dels ports s'arraparà al seu cor.

Vet ací una elegia ben moderna a cantar. La vida, amb les seves mutacions, sempre ha estat inexorable. El progrés i la moda tenen per igual els seus ídols i les seves víctimes. Mai, però, els ídols no havien estat tan ràpidament exaltats, ni mai tampoc els raïms de víctimes no havien estat tan espessos; la rapidesa, la inquietud, ¿no són les característiques de la vida moderna?

Potser aquesta rapidesa fa que hi hagi tants esperits que contemplen amb tanta recança el passat. Abans, les coses duraven més. La vida de l'home s'extingia, sovint, abans que noves maneres de vida s'imposessin. Un mateix estil durava segles. Una moda, tota una joventut. Ara tot passa en un vertigen que ens fa rodar el cap. El neguit no deixa que cap estil cristallitzi; i per això no hi ha pròpiament estils: no n'hi ha en arquitectura, no n'hi ha en la música, en les lletres, en l'art. No hi ha més que maneres personals, incoercibles, anàrquiques. Una moda canvia abans que els ulls hi estiguin avesats. Tot passa, tot fuig abans que n'hàgim espremut tot el plaer.

De vegades, però, aquest giravoltar de les coses és aconsolador pels esperits melangiosos, pels que senten la recança de les flors que se'ls han emmesteït als dits. Si la faldilla llarga ha mort les danses exòtiques, els esperits melangiosos poden imaginar, ara, que les danses cadencio-

ses, els valsos antics són de tornada. Quantes il·lusions marcides no podrien refrescar, en efecte, les velles melodies!... Però, ai las!, el passat no torna. Les noies avesades a les faldilles curtes no saben adaptar-se als ritmes cerimoniosos. No senten cap mena de melangia per unes melodies que no enyoren i que els semblen una cosa carinçona. Es frisen per alguna cosa que, encara que no sigui nova del tot, almenys ho sembli. La novetat, ¿no és la febre del nostre temps?... I vet ací que hom ha inventat ja una dansa nova. Ara l'aire ve d'Anglaterra. Als salons de París ja en fan assaigs.

Ai!, per ésser feliços avui, no podem guardar gaires recances. Cal tenir les cames àgils, el cor lleuger per aprendre els ritmes nous. Les mans blanques, si no, aviat deixen de repenjar-se al nostre braç. DOMÈNEC GUANSÉ

Catalunya-España

No es tracta de cap partit de fútbol, ni de cap "raid" entre dues poblacions més o menys llunyanes de la bola del món, a càrrec d'aquests herois dels núvols que ja s'han pres els salts de l'Atlàntic com qui es menja un tall de bacallà a la llauna.

Els fets dels darrers dies ens han demostrat clarament que per certes persones hi ha un interès remarcable en tornar a aquells temps de la lluita entre la nostra terra i la nació de la qual formem part. Són aprofitades totes les nimietats per a veure-hi matèria punible, i estem a punt de creure que fins el beure en porró serà interpretat com a atemptat a la integritat de la pàtria. Els enviats del govern espanyol han demostrat, una vegada més, l'absoluta incomprensió del problema català. Quin dia serà, senyor, que podrem estar tranquils a casa nostra? La parla, les accions, les lletres, quan serà que no tindran la dissort de veure's perseguides pel sol fet d'ésser catalanes?

Fa anys que dura aquesta comèdia, la qual ha acabat en tragèdia, per la incomprensió de què parlem més amunt. I tant fàcil com hauria estat, si n'hi haguessin hagut ganes, d'arribar a una mútua intel·ligència! Però—repetim—hi ha hagut un marcadíssim interès i hi és encara, de molestar els nostres més pregons sentiments. Els qui remenen el bombo des de la capital d'Espanya no posen cura en la recerca dels homes que han de vetllar per la conservació de l'ordre, i la major part de les vegades aquests homes, per incomprensió, per acatar imposicions que fan creure reben, es converteixen en alteradors de l'ordre mateix. Casos de massa latent actualitat ens ho han demostrat clarament. Actituds incomprendibles ens han fet creure que a casa nostra estan renyides l'autoritat i els sentiments.

Recentment, un diari madrileny ens ha deixat llegir unes consideracions lloables per al dit problema de Catalunya. Serem compresos per fi? No ho creiem. Hem de dir, amb tota la franquesa que ens caracteritza, que aquest mal vell sols té una solució, i per ara ens abstenim d'anotar-la. Potser més endavant podrem fer-ho. De moment, preguem a qui sia que l'horitzó s'aclareixi un xic i, vingudes les Corts, puguin discutir-se els nostres problemes cabdals: la comprensió, per part de l'Estat espanyol, del latent problema català, amb totes les seves raons. I la seguretat que a la nostra terra no se l'ha de governar a fuetades, sinó com una mare que estima la seva filla i, per por de veure-la per mals camins, la guia bo i aconsellant-la. Encara que, de consells, que no ens en donin gaires; en tenim un bon "stock".

DOMÈNEC DIUMENGE

MONUMENT A SOLER I ROVIROSA

Monument a Soler i Rovirosa que s'inaugurarà diumenge a la Granvia.

Escultor F. Marés.

quest monument; ja feia massa temps que se'n parlava. Soler i Rovirosa mereix el monument a Barcelona; és un dels artistes catalans que més dignament el mereix. I el seu serà un dels monuments que més i millor honoraran

Diumenge, o sigui demà passat, s'inaugura el monument al gran artista català —i mestre de l'escenografia nacional—, Francesc Soler i Rovirosa.

El monument serà emplaçat a la Granvia, entre Passeig de Gràcia i Rambla de Catalunya, i és obra del celebrat escultor Frederic Marés.

Veritablement, ja era hora que s'inaugurés a-

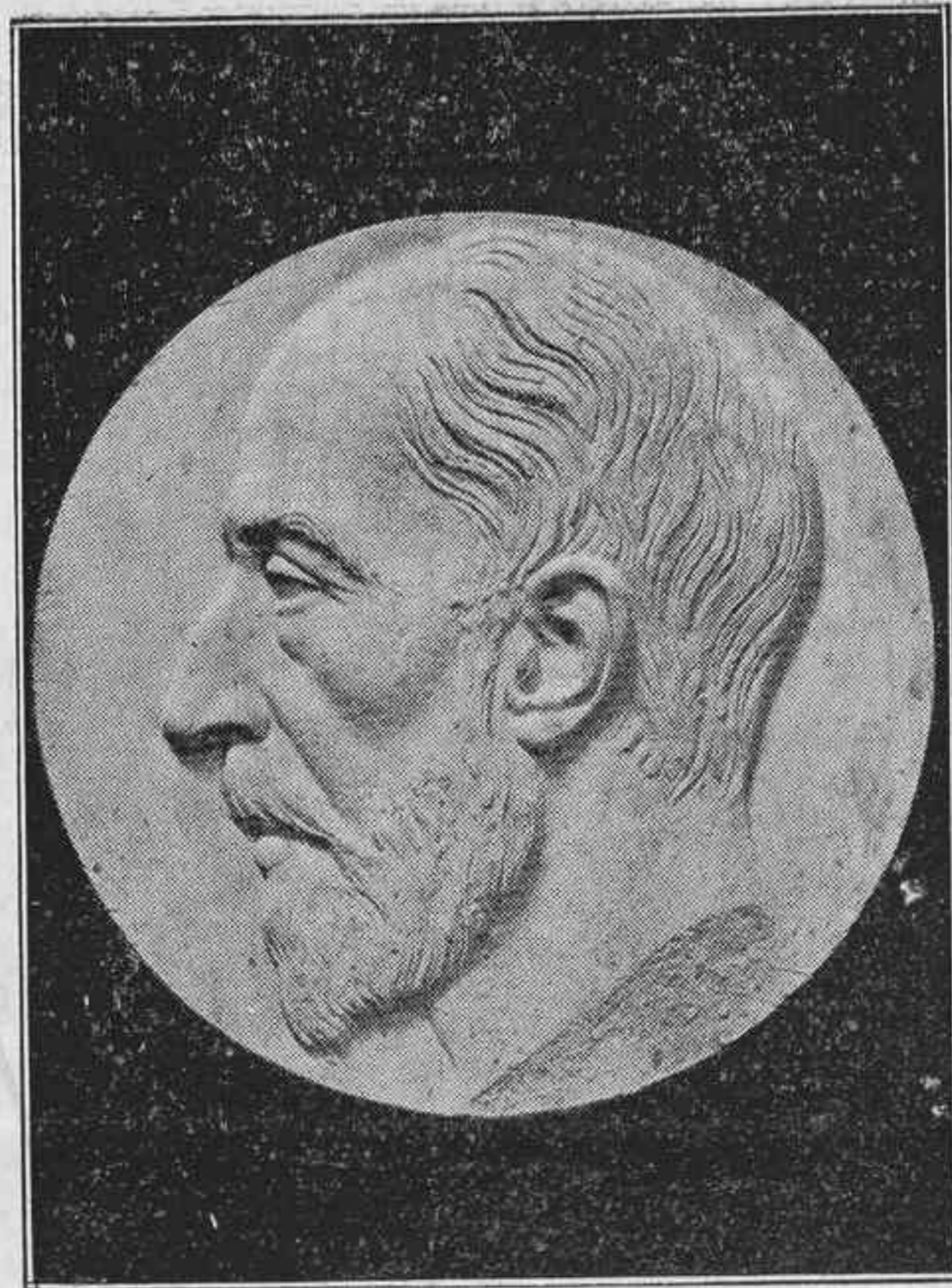
Barcelona. Fou Soler i Rovirosa un mestre genial de l'escenografia, un mestre de mestres. La seva obra és una de les més importants i admirables del gènere.

Calia, doncs, honorar i perpetuar la seva memòria.

Cal, ara, que a la inauguració del monument hi acudiu tots els bons catalans —per a donar solemnitat a l'acte—, i hi paleseu amb la vostra presència el

fervor i l'admiració que mereix l'obra d'aquest gran català, d'aquell artista que fou Francesc Soler i Rovirosa.

Homenatjar l'art en l'artista és una de les manifestacions més nobles de l'entusiasme popular que podem fer.

SOLER I ROVIROSA

l'eminent escenògraf que diumenge homenatjarà la ciutat de Barcelona.

Art i Artistes

SALA PARÉS

Avui hem de parlar amb satisfacció d'un pintor valencià de l'escola moderna, i cal dir que, per a nosaltres, modern no vol pas dir extravagant. L'Alvar Ponsà ha deixat de banda els procediments sorollistes, per adaptar-se a una tonalitat fina i transparent que, junta amb la simplicitat rebuscada del dibuix, produeix obres d'una frescor ingènua que recorda els primitius italians, adaptant-se, però, als temps d'ara.

El procediment resulta força interessant, més com a orientació que altra cosa; fugint de les normes dels pintors enamorats d'un Valencianisme exagerat, no cau en les grolleries dels extremistes. Les teles ara exposades per En Ponsà estan totes molt bé. Són de remarcar "Josep i Maria se casaren", "La Verge del Mar", "La del Camp" i "La Verge del poble", en les quals es pronuncien més les característiques abans apuntades.

* * *

Després d'un valencià que no pinta com tots, hem de parlar d'un que pinta, a Mallorca, segons les normes que ja s'han fet clàssiques. En Bartomeu Ferrà és un pintor discret i fins dels més discrets; però és llàstima que les vistes de l'illa les porti a la tela mancades de llum, ço que resta vistositat a una exposició, per altra banda interessant.

* * *

També amb paisatges mallorquins En Jacob Sureda pretén fer quelcom de nou. Presideix les seves obres un

misticisme tan ingenu, que fan flaire de retaule, ex-vot o cosa semblant; els procediments volen ésser moderns, i de tant que ho són, tornen a ésser antics, i fan que, com a pintura, les seves obres siguin dignes d'estudi, encara que l'ambient no tingui gens del que pretén ésser, això és, mallorquí.

BORIEL

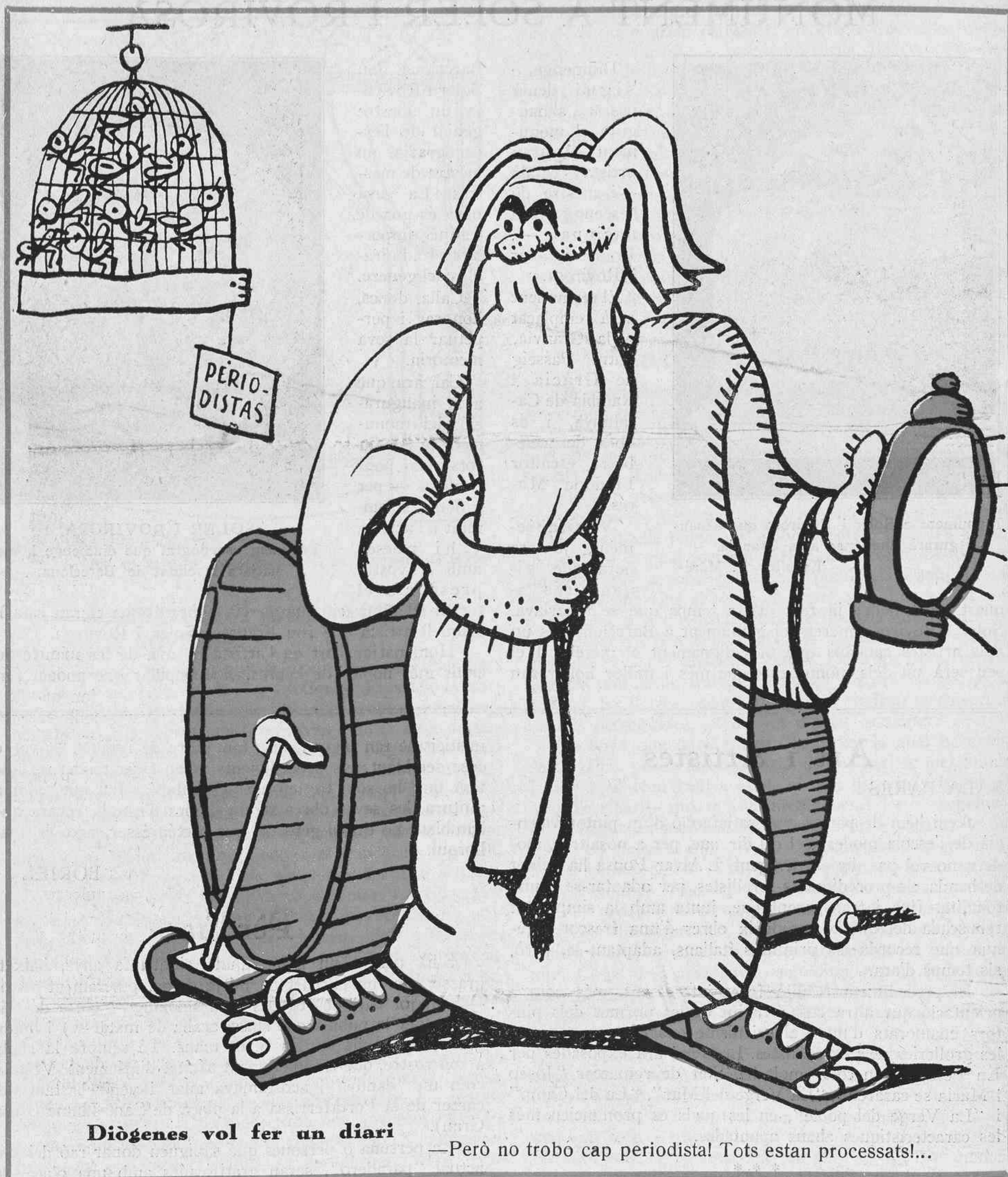
Pèrdua

S'ha perdut un home d'uns cinquanta anys, baixet, grassó com un barrilet de mitja carga, pulcrament vestit —la major part de vegades amb smoking—, porta dol rigorós (per la pubilla que suara acaba de matar-se) i llueix grossos gànguils en les seves mans. Té sempre la rialla a son rostre, que és pulcrament afeitat diàriament. Vesteix com un "dandy" i acostumava anar i venir bastant del carrer de la Portaferrissa a la plaça de Sant Jaume (Casa Gran).

La persona o persones que sàpiguen donar raó del seu actual "paradero", seran gratificades amb una plaça de guarda de la porra (ofici no propens a vagues). En denunciar-lo, no s'ha de cridar cap guàrdia, ni persona particular. Uns copets a l'espatlla i parlar-li de la ciutat de Barcelona, són suficients per a que torni a casa seva. Té la mania d'ésser Alcalde de Barcelona i d'assemblar-se amb el Comte de Güell. Es completament inofensiu.

Fa molts dies que no se'l veu, i tot fa creure que haurà fet un altre dels seus viatges.

Els ciutadans de Barcelona agrairan el màxim interès en la recerca d'aquest senyor.

Diògenes vol fer un diari

—Però no trobo cap periodista! Tots estan processats!...

Fronteres florides

Per commemorar l'amistat d'un segle entre els Estats Units i el Canadà, s'esmerçaran cinc milions de dòlars en la construcció d'un jardí immens al llarg de la frontera d'aquells dos Estats.

Heu-vos ací una mostra d'amor entre persones, que pot ésser un espill per als governants de la nació espa-

nyola. Aquí no seria possible posar una frontera florida entre dues de les regions que formen part de la península. D'enllà de l'Ebre hi ha massa ganes de trepitjar les flors. I, malgrat que hi hagués hagut la bona intenció de posarla per a assenyalar la pau espiritual entre dues tendències avui ben oposades, els "parterres", flors oloroses o simple herbei, serien aviat profanats.

I no precisament per part nostra. Hi ha massa gent

que encara sent enveja quan gira els ulls vers una terra rica, esplendorosa, somniadora de les llibertats que li són negades...

La delimitació de regions, comarques, cantons o províncies, encara l'entenen amb canons, forts i camps atrinxerats.

Un duc que les canta clares

Es el duc de Sant Pere de Galatino, que ha fet unes declaracions a un periodista de "El Defensor de Granada".

Parlant de les multes extrareglamentàries imposades

per la dictadura, les ha qualificat de confiscació, sustracció i robatori. I ha dit que no són els contribuents qui han de tornar-les, sinó els ex-ministres de la dictadura. — Aquest ho entén més bé que en Maynés.

Ha dit també que es proposa que els ex-dictadors no segueixin gaudint d'una impunitat vergonyosa. Referint-se als "legionarios", digué que són els que fan més mal a la monarquia.

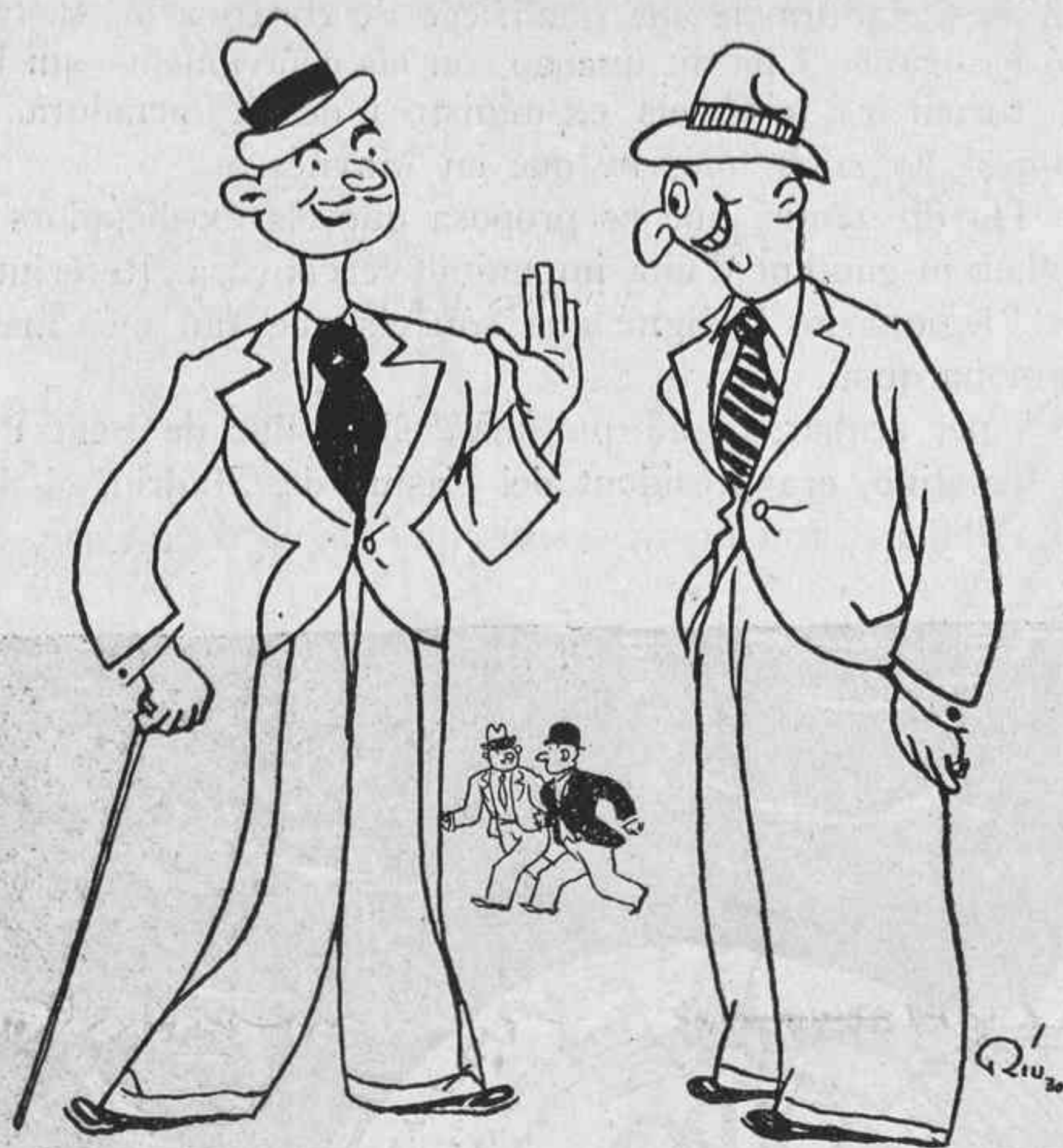
I per acabar, digué que quan ell, el duc de Sant Pere de Galatino, era president del Casino de Madrid, el doctor Albiñana fou un dels socis que hagué d'expulsar.

Les conseqüències

Barcelona, ciutat gran,
que has estat tan rica i plena,

t'has quedat amb sols set anys,
que fas vergonya i fas pena.

—Tot està molt malament.

—No ho creguis, des de la victòria de l'Uzcudun, ja puja la pesseta.

ROMEA

“La veïna del terrat” és un sàinet barceloní que ha escrit Gastó A. Màntua, pensant en el seu “Milionari del Putxet”.

L'obra, com és natural, no té pas una molt alta qualitat literària, però té, en canvi d'aquesta, altres virtuts. Té traça a moure els personatges, a trobar situacions. El diàleg un xic gruixut. A més a més, les escenes còmiques estan ben lligades en aquesta obra nova — “La veïna del terrat” — que acaba d'estrenar Màntua. La gent, davant les escenes d'aquella farmàcia,riu a boca plena.

En la interpretació, molt bé les senyores Maria Vila i Angela Guart i els senyors Vinyes, Daví, Orduna.

NOVEDADES

Josep Maria de Sagarra — el nom del qual no hauria d'anar precedit de cap adjectiu en els cartells, perquè els adjectius els aplica el públic i no l'empresari — acaba d'obtenir un gran i merescut èxit amb la seva darrera obra “La Corona d'espines”. Veritablement, “La corona d'espines” és una de les millors obres de Josep Maria de Sagarra, una de les més reeixides.

Nosaltres la posaríem al costat de “Fidelitat”, obra, fins ara, la més perfecta d'aquest poeta.

J. M. de Sagarra ha fet dos teatres: el caracteritzat per “La Llúcia i la Ramoneta” — i en aquesta categoria entren “El jardinet de l'amor”, “Un estudiant de Vic”, “El cas del senyor Palau”, i fins “Les llàgrimes d'Angelina” i “La filla del Carmesí” —, i el de “Dijous Sant” — influenciat per Valle Inclán en els començaments, pel Valle Inclán de les “comedias bàrbaras”: “Rondalla d'espervers”, i “Marçal Prior”, la plenitud del qual creiem veure en “Fidelitat”.

En els dos grups, en els dos gèneres, té Sagarra comèdies molt estimables Recordem, en el que podríem nomenar teatre menor, “Les llàgrimes d'Angelina”, d'una gràcia que ens fa pensar en un Marivaux entroncat en Vicents Garcia, més conegut pel Rector de Vallfogona.

“La Corona d'espines” — l'acció de la qual, com en moltes altres obres seves, l'autor la situa a darreries del segle XVIII — és una gran obra, malgrat d'alguns mots massa “expressius” i d'un gust dubtós. Guimerà era molt més “vigorós” i “nostre” que Sagarra, sense necessitat d'emprar certes expressions grolleres. Sagarra, si les deixés de banda, hi guanyaria molt, i fóra, com ara, però amb més motiu, un gran poeta.

En la interpretació, cal citar els noms de les senyores Morera i Fornés i el del senyor Suñer.

L'obra ben presentada, sempre, però, dintre els motllos vells, que ja és hora que es renovi un xic, senyors empresaris!

VICTORIA

Els senyors Prada i Farrés escrivien la passada temporada un sàinet que tingué la sort d'arribar a Madrid, cosa veritablement estranya tractant-se d'una obra estrenada a Barcelona. Aquest sàinet a què ens referim — ben rebut a Madrid i a Barcelona — fou “La boda de la Paloma”.

Ara els mateixos autors n'han estrenat un altre, i el titulen “Segismunda la lotera”. Es tracta d'una obreta ben ambientada, molt graciosa, dialogada amb enginy. Els tipus són ben traçats i l'anècdota, interessant.

La música, molt digna, molt més digna que la d'alguns senyors que vénen de Madrid i que aquí tolerem per cortesia.

I és que el mestre Farrés és un músic dels que es fan dir sí, senyor.

La interpretació, molt bé per part dels senyors de Leon i Acuaviva i de la senyora Albiach.

El decorat, dolent.

TALIA

Ahir degué estrenar-se una obreta que el seu autor, el senyor que signa Feliu de Codines, titula “Carn verge o L'obra-dor de la Trini”.

Com que no som a temps de parlar-ne, ho farem la setmana vinent.

NUEVO

Segueix “Paca la telefonista” en el cartell. I nosaltres, que ens en alegrem força: perquè ens estalvia la feina d'haver de comentar una altra obra nova; perquè els cantants — exceptuant la gran Matilde Vázquez, que és qui porta el pes de la temporada — deuen descansar; i pel mestre Daniel.

APOLO

No podem parlar de “Por si las moscas”, perquè ens manca temps. La nova obra del mestre Alonso — quina vinyeta, Barcelona! — estava anunciada per a la nit del dimecres, però com s'ha suspès tantes vegades no hi vàrem anar pensant que també es suspendria.

I es devia estrenar, veritat?

Ja els en direm quelcom en el número que ve.

**“L'ESQUELLA” de la setmana que ve,
Número extraordinari pels vius dedicat als
morts.**

ESPANYOL

"L'home verge"—amb el qual Santpere fa les delícies del públic—segueix essent l'home del dia. O de la nit.

I és natural: homes d'aquesta mena no se'n troben cada dia.

PRINCIPAL PALACE

Cine sonor—programa d'aquesta setmana: una cinta de la Fox—i atraccions.

Però un gran programa d'atraccions: "Clarisse and Cristian", balls acrobàtics i de fantasia, de molta acrobàcia i molta fantasia; "Guillen", un bon humorista; "John Bux", un esplèndid ballarí excèntric, "Conxita Dorado", una cupletista de les d'upa.

DE MUSICA

ORQUESTRA PAU CASALS

L'orquestra Pau Casals ens ha donat "La damnació de Faust", de Berlioz. Cal agrair-li-ho, car es tracta d'una obra que fins avui gairebé sempre s'havia donat fragmentàriament.

En donar-la completa, en la seva totalitat, l'Orquestra Pau Casals ha fet un bon present als amants de la música.

A més a més, Berlioz és digne d'ésser més conegut, més estimat, més popularitzat. Músic inquiet i d'una gran sensibilitat, fou un gran admirador i defensor de Beethoven.

La seva "Damnació de Faust" és una obra molt important, una de les més importants de la música francesa.

GOYA

S'ha estrenat "El marido, la mujer y el fantasma", comèdia en tres actes d'Antoni Guzmán Merino.

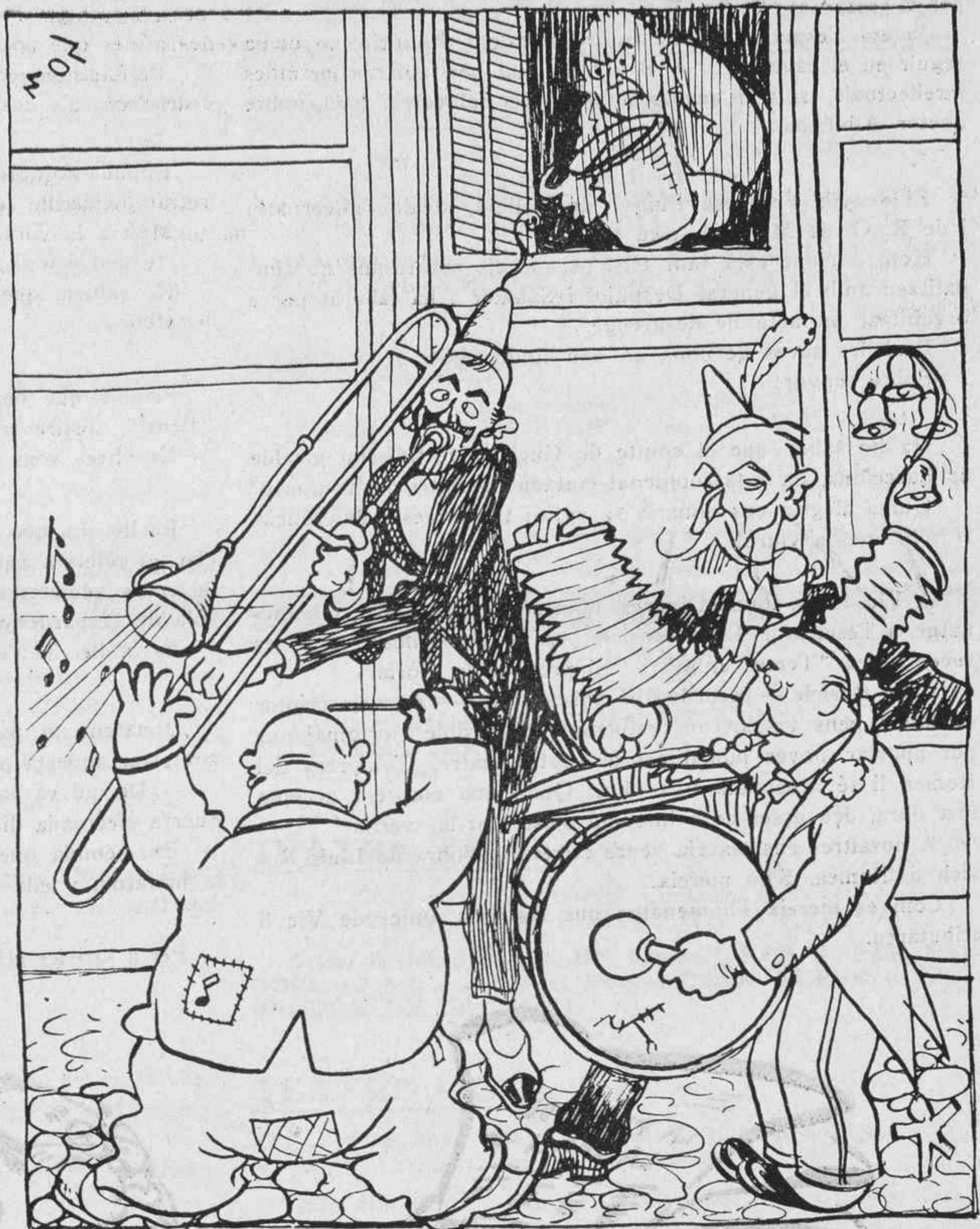
Pel poc temps de què disposem—aquest número ja està en màquina—, no en podem parlar fins la setmana entrant.

Diguem tan sols que l'obra tingué un bon èxit.

OLYMPIA

Veritablement, aquest teatre no està de sort. Per la seva estructura, per la seva capacitat, és el teatre barceloní on podríem tenir-hi cabuda els espectacles moderns. —Encara que, en fer-lo no pensessin en l'escenari "roulant"... o no hi volguessin pensar per massa car—. El cas és que a Barcelona tenim un teatre per a grans espectacles, i rarament el sabem aprofitar. Fa l'efecte que en la direcció d'Olympia no hi ha hagut mai un home veritablement intelligent. Podent triomfar a Olympia tantes obres, sols n'hi ha triomfat una: "Napoleòniques". Fora de "Napoleòniques"—que tampoc no era cosa de l'altre món—, a Olympia no s'hi ha fet res d'encertat. I és una veritable llàstima.

"Atlàntic-City" no ha tingut l'èxit que era d'esperar, per tot això que acabem de dir: perquè hom ha prescindit de les

LA MURGA DEL "TRIO FANTASTICO"

—Tant de soroll que fem, i ningú no ens vol escoltar.

grans condicions d'Olympia i ha descuidat la presentació de l'obra. "Atlàntic City", amb una presentació més rica, més fastuosa—i sobretot més nova—hauria tingut un bon èxit. Perquè hi havien elements suficients per a aconseguir aquest èxit: Amichatis, un dels nostres escriptors més populars; la música d'Ivan Darclée, que és superior a la de la majoria de revistes que hem vist per aquí; els discos Vivents Planas; Mary Myriam, etc. etc.

Del vaixell que fa aigües, fins les rates en fugen. En aquest cas, però, i tractant-se del vaixell que es tracta, cal dir que només hi van quedant les rates.

Azorín, l'amic de Maura i de Cierva, el col·laborador

d'“A B C”—i el gran escriptor, sempre—, ha deixat l'“A B C” per a passar a “El Sol”.

Ja era d'esperar. Un escriptor del talent d'Azorín no podia seguir en el cavernari “A B C”, al qual ben aviat, com únics intel·lectuals, sols li quedaran el pobre Salaverría i el pobre doctor Albiñana.

El senyor Francesc Puig i de Pallejà, alcalde governatiu i de R. O. de Manresa, està trist.

Hom diu que està tant trist perquè els manresans no simpatitzen amb el general Despujol i Sabater i ha laborat per a organitzar un acte de desgreuge.

Però les seves gestions no han tingut èxit.

Pobre senyor!

¿Ja ho saben que el comte de Güell, divertidíssim alcalde de Barcelona, ha estat nomenat ciutadà honorari de Toulouse?

Quina alegria ens donaria si, agraït per aquesta deferència, se n'hi anés a viure!

A Vic, i a la fonda Dinarés, hom celebrà un sopar d'homenatge a l'escriptor Lluís Rosich per l'èxit obtingut amb les seves obres “Terres enllà” i “El preu de la glòria”.

Lluís Rosich — recordeu bé aquest nom — és un escriptor de talent gens vulgar, un temperament sensible i original que pot aportar noves modalitats al nostre teatre. L'empresa del Romea li té acceptada una obra. Quan una empresa accepta una obra, deu ésser amb intenció d'estrenar-la, veritat?

A nosaltres ens plauria veure estrenada l'obra de Lluís Rosich a Romea. S'ho mereix.

Com es mereix l'homenatge que els seus amics de Vic li tributaren.

Una de les mides que el general Berenguer hauria d'haver pres, i tothom l'hauria aplaudida, hauria estat la recollida de les armes que posseeixen els individus del sometent.

Però els governants acostumen a fer totes les coses contràriament als desigs de l'opinió.

En una fotografia de les nostres Rambles hi hem vist un retrat del batlle senyor comte de Güell.

Molt a la vora, hi ha un lleteret que diu:

“Como éstos, a tres pesetas”.

No sabíem que les autoritats municipals es cotitzessin tan baratetes.

Sembla que ben aviat el “Diario de Barcelona”, el vell “Brusi”, sortirà en català

Nosaltres som dels que, fins a veure-ho, no ho creurem.

La llei diu que els Ajuntaments no poden fer política. Està clar, es refereix a política contrària al règim. Perquè tractant-se de coses addictes als qui governen, les lleis es passen per la sola de l'espardenya.

Es la llei de l'embut, vaja.

Donarem un paquet de cinquanta a la persona que pugui contestar aquesta pregunta:

—¿De qui va sortir l'ordre de detenció dels elements d'esquerra efectuada dies passats?

Ens sembla que aquest cas és com aquell de “Entre todos la mataron, y ella sola se murió”.

Per a satisfer el pressupost total de l'Ajuntament, cadascun

LA PUJA DE LA CARN

—A veure si alguna vegada hi sortiré guanyant, amb la meva!...

del milió d'habitants de la nostra ciutat haurà de satisfer vint-i-sis duros d'impostos, durant l'any 1931.
Aviat serà un luxe, ésser barceloní.

El nostre Ajuntament s'entossudeix a implantar la tarja d'identitat electoral.

Sembla que els hagin empeltat les eleccions rabioses del general Berenguer.

Poden donar gràcies al general Despujol, els espanyols. Tenen una nova paraula en el diccionari: BULO.

Fins i tot s'ha hagut de reunir la Reial Acadèmia Espanyola!

Ja veu, senyor governador de Barcelona, si n'ha portat, de feina, la seva parauleta importada del "caló".

Un genovès diu haver inventat un aparell que permetrà volar als homes.

Segons les informacions, aquest aparell pesa uns trenta quilògrams, pot subjectar-se als muscles d'una persona i permet, per mitjà d'un sistema de corretges, volar a una velocitat de seixanta quilòmetres per hora a la persona que en faci ús.

Voldríem que fos veritat i que aviat poquéssim adquirir-ne un per a les nostres tasques d'informadors de L'ESQUELLA. Entrant pels balcons i finestres com els insectes més empipadors d'aquest món, que en podríem contar de xafarderies!

Aleshores sí que sabríem les coses primer que tothom...

A "La Veu" hi ha de tot. Fins una pàgina "Mèdico-Farmacèutica". L'altre dia hi parlaven extensament del mal de peus...

Feien bé. És una cosa molt interessant per ells, perquè no treballen pas amb altra cosa...

Dintre pocs dies serà lliurat al Rei l'àlbum de signatures d'adhesió al sobirà que es recolliren amb motiu del míting monàrquic.

Al míting no hi havia ningú, però l'àlbum estarà ben nodrit de signatures.

Diuen que passen de tres milions, però no ve d'un zero...

Són martingales que ja coneixem. En va abusar tant, Primo de Rivera!

Calvo Sotelo segueix afluint encara, de tant en tant, un reguitzell de bestieses.

El que diu no és ni interessant ni tan sols pintoresc.

Es impertinent.

No ho és, en efecte, afirmar que la baixa de la pesseta és deguda a la crítica que ha estat feta de la seva obra?

Però no callarà mai, fins que li tallin la llengua.

Demanem, doncs, que la hi tallin d'una vegada...

C. S. — No està del tot malament, però ara tenim altres coses de major interès.

J. M. — Estan bé; aniran els versos.

J. A. — No pot anar. Seguiu estudiant. Podeu arribar a fer-lo millor.

J. P. S. — De cap manera no pot publicar-se.

Impremta "L'Esquella" i "La Campana", Om, 8, Barcelona

ESPECTACLES

GRAN TEATRE ESPANYOL

Companyia de vodevil JOSEP SANTPERE

Primers actors i directors:

JOSEP SANTPERE i ALEXANDRE NOLLA

Primera actriu: MARIA FORTUNY

Avui, divendres, tarda: **AMOR FILARMONIC.** — Nit, i totes les nits: **L'HOMME VERGE.** — L'èxit de l'any.

TEATRE NOU

Companyia SAUS DE CABALLÉ

Director: P. SEGURA. Tenor: J. ROSICH

Avui, divendres, tarda, **GRAN VERMOUTH.** — Nit, i totes les nits, l'èxit més formidable de l'any: **PACA LA TELEFONISTA.**

Aviat, debut de la primera tiple **CONXITA PANADES.**

TEATRE CATALÀ ROMEA

Companyia VILA-DAVI

Avui, divendres, tarda, seients de pati a 2 pessetes. L'èxit de l'Artís, **QUINA LLASTIMA DE XICOT.** — Nit, **LA VEINA DEL TERRAT.**

Dilluns, tarda...?

TEATRE TALIA

Companyia de Vodevil, Comèdies i Sainets

Primera actriu: ENRIQUETA TORRES

Avui, divendres, tarda: **UN MARIT PER A FER NEGOCI.** — Nit, a un quart d'onze: **CARN VERGE o L'OBRADELOR DE LA TRINI.**

TEATRE GOYA

Companyia d'ALFONS VIDAL I PLANAS

Primera actriu: CARME SANCHEZ

Gran èxit de la bellíssima farsa còmica en 3 actes, el segon en 2 quadros, original d'Antoni Guzman Merino,

EL MARIDO, LA MUJER Y EL FANTASMA

OLYMPIA

Tots els dies, l'espectacle internacional **ATLANTIC CITY** (Reformat). - Exit clamorós de **Mary Myram, Verge, Orsi, Fuentes, Ferrini, Salazar, 24 girls de Londres, 24 Dancers de Berlín, 60 ballarines espanyoles, 42 professors d'orquestra.**

The Sunday Girls, Sir Robert Devlee, as del jazz.

TEATRE APOLO

Avui, divendres, nit. Demà, dissabte, i diumenge, tarda i nit la historieta còmica vodevilesca en dos actes, dividits en vuit quadros, de J. Vela i J. L. Campua, música del mestre Francesc Alonso,

¡POR SI LAS MOSCAS...!

Més de 500 representacions en el Teatre Romea, de Madrid.

PRINCIPAL PALACE

Tots els dies, a les cinc de la tarda i a les deu de la nit, selecte programa de **CINE SONOR: TENOR Y TENORIO.**

Les atraccions **George i June Ball**, balls acrobàtics i de fantasia. **Gedeon**, humorista. **John Bux**, dansari excèntric. **Conxita Dorado**, estrella espanyola del couplet.

Dilluns, Estrena a Espanya de la pel·lícula Paramount, completament parlada en espanyol, **La FUERZA del QUERER**

VIES URINÀRIES
Impureses de la sang - Debilitat nerviosa

Prou sofrir inútilment de les dites malalties gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOIVRE

Vies urinàries: *Blenorragia* (purgacions), amb totes les seves manifestacions, *uretritis*, *prostatitis*, *orquitis*, *cistitis*, *gota militar*, de l'home, i *vulvitis*, *vaginitis*, *metritis*, *u. etritis*, *cistitis*, *anexitis*, *flúixos*, etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb els **Catxets del Doctor Solvré**. Els malalts es guareixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugles, etc., tan perillós sempre i que necessiten sempre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva malaltia. Venda 5'50 ptes. caixa

siten sempre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva malaltia. Venda 5'50 ptes. caixa

Impureses de la sang: *Sífilis* (avariosis), *eczemes*, *herpes*, *úlceres varicoses* (llagues de les cames), *erupcions escrofuloses*, *eritemes*, *acne*, *urticària*, etc., malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les **Píndoles depuratives del Dr. Solvré**, que són la medicació depurativa real i perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la renoven, augmenten totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent, amb poc temps, totes les úlceres, llagues, grans, floronscos, supuració de les mucoses, caiguda del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant a l'organisme rastre del passat. Venda: 5'50 ptes. flascó.

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *polucions nocturnes*, *espermatorrea* (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fadiga corporal*, *tremolors*, *palpitacions*, *trastorns nerviosos de la dona* i totes les manifestacions de la *Neurastènia* o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les **Gragees potenciàls del Dr. Solvré**. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medulla i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la juvenesa, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrema vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual propi de l'edat. Venda: Pesseïtes 5'50 el flascó.

Venda a les principals farmàcies d'Espanya, Portugal i de les Amèriques

NOTA.—Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes. en segells per al franquex a *Oficines Laboratori Sókatarg, carrer del Ter, 16. telèfon 544 S. M. Barcelona*, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desentollament, tractament i guariment de les dites malalties.

MARICEL-PARK

GRAN PARC D'ATRACCIONS
MONTJUIC

MUNTANYES RUSSES

Les més sensacionals d'Europa

BUG L'atracció més trepidant

Witching Waves La sempre agradable atracció

GRAN PISTA D'SKATING

MAGNIFIC RESTAURANT

TOBOGAN - CASCADA - DISCOS - SKOOTER

Mitjans de comunicació:

AUTOS: Carretera de Montjuïc, recentment asfaltada.

PUBLIC: Funicular de Montjuïc (bitllet anada i tornada combinat amb entrada al Parc: 1 pta.)

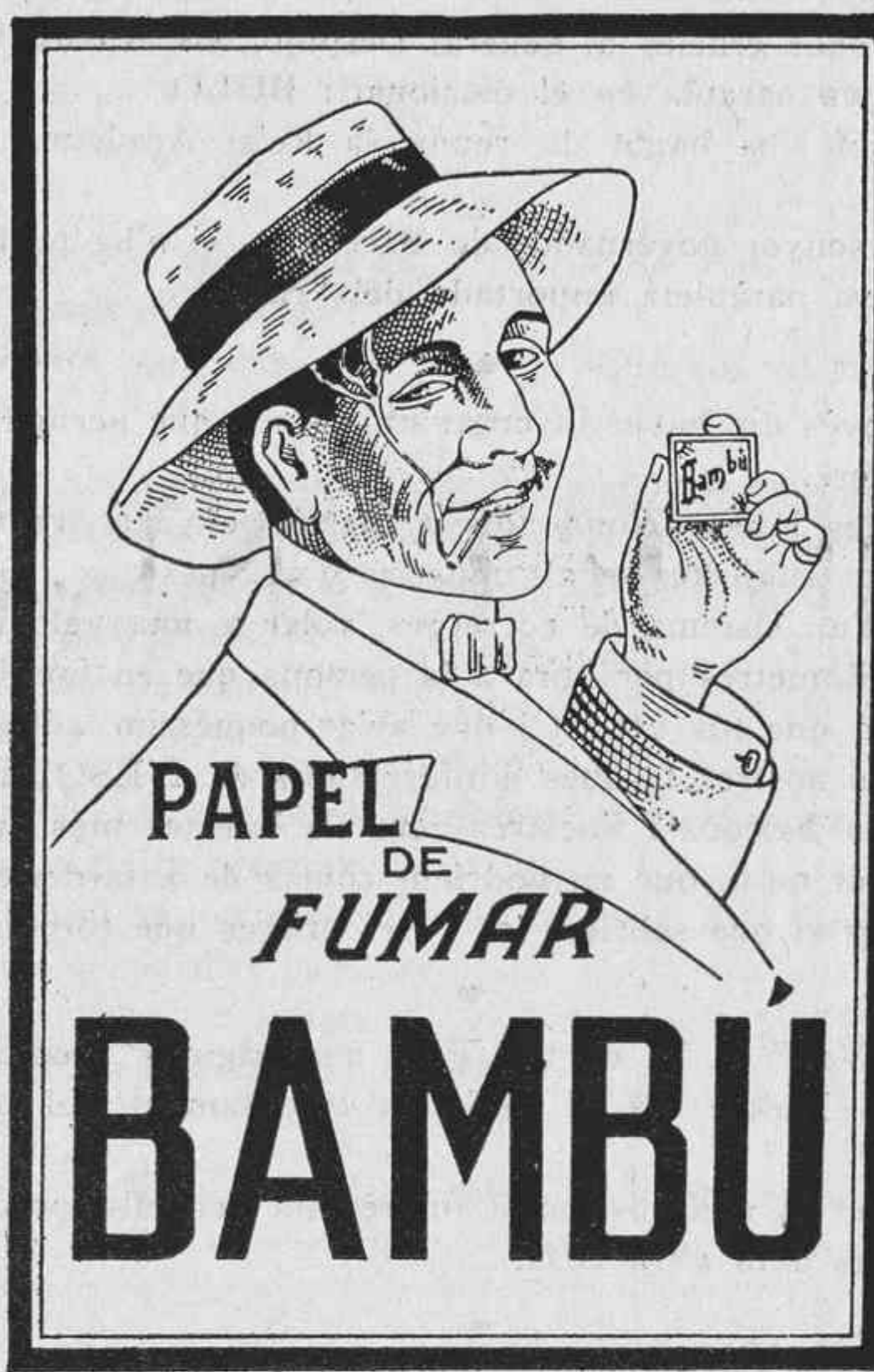
ENTRADA AL PARC: 0,50 ptes.

TOSCA

L'obra completa, 14 discos . . . 161,— ptes
Disco sol 11,50 >

La voz de su Amo

Companyia del Gramòfono, S. A. E.

Don Juan Tenorio

drama religioso fantástico en
7 actos y en verso de
JOSE ZORRILLA

ptas. 1,50

El Nuevo Tenorio

leyenda dramática en 7 actos,
en prosa y verso original de
**Joaquin M.ª Bartrina y
Rosendo Arús y Arderiu**

ptas. 2,40

DIJOUS DIA 30

L'Esquella de la Torratxa

número extraordinari de la

DIADA DELS MORTS

serà il·lustrada per Bosch, Del Rio, Mon-
dragón, Moreno, Passarell, Picarol, etc.
Articles de Francesc Madrid, Lluís
Capdevila, Dòmènec Guansé, Domènec
Diumenge i altres

Preu: 30 cts.

NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem de pèrdues si no es remet, a més, 30 cèntims per a certificat. Als corresponals se'ls atorguen descomptes

Els bolets d'aquest any